

Dopis od Preláta (červen 2009)

Rytmus tohoto Prelátova měsíčního listu je určen liturgickými svátky. Povzbuzuje nás v něm, abychom se ve svém každodenním životě více přiblížili k Bohu.

28.06.2009

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Včera jsme oslavili slavnost Seslání Ducha Svatého, která tento rok připadla na poslední květnovou

neděli. Jako při prvních Letnicích nám Nejsvětější Panna pomáhala připravit se na přijetí nového vylití Utěšitele. Nyní, na počátku liturgického mezidobí, může pro nás být tato událost pozváním k hlubšímu posvěcování každodenního běžného života protkaného hodinami práce a různými setkáními v rodinném a společenském životě. Opět zaznívají slova našeho Otce: na jednu stranu se naše práce nevenek nijak nemění, na druhou stranu se však denně mění díky nové lásce, s kterou ji vykonáváme.

Každodenní život nám skutečně ukazuje místo našeho boje – vedeného a podporovaného milostí – který spočívá v tom, abychom se čím dál tím více ztotožňovali s Kristem a díky tomu se stali lepšími Božími dětmi. Rád bych popsal tuto skutečnost těmi tak výstižnými slovy, která sv. Josemaría přednesl v jedné homilii: **Když nějaký křesťan s**

láskou vykonává i tu nejméně významnou každodenní činnost, překypuje jeho skutek Božím významem. Proto jsem vám opakoval, doslova jsem to do vás vtloukal, že křesťanské povolání spočívá v tom, že se z každodenní prózy vytvářejí verše. Zdá se nám, děti moje, že na obzoru splývají nebesa a země. Ale ne, místem, kde se opravdu spojují, jsou vaše srdce, když svatě prožíváte obyčejný život...[1] Jako bych i dnes slyšel ozvěnu síly, s jakou pronášel slovo „vtloukal,“ protože náš Otec byl velký učitel slov a skutků, díky čemuž můžeme z blízka poznat ducha, kterým Bůh naplnil jeho duši.

Plnit s láskou k Bohu a k bližním každodenní povinnosti: v tom spočívá tajemství svatosti, ke které Bůh volá křesťany žijící a pracující uprostřed časných skutečností. Tento cíl je možný, protože – jak učí Písmo svaté – Pán je ten, kdo je iniciativní:

my milujeme Boha, protože on napřed miloval nás[2]. Rád to připomínám na začátku měsíce června, během kterého nám liturgie tak rozmanitými způsoby předkládá lásku Boha ke svému stvoření.

Důkladně jsme o tom rozjímali při slavení základních tajemství dějin spásy: vtělení, umučení a smrti Ježíše Krista, při jeho Vzkříšení a slavném Nanebevstoupení. V následujících týdnech **nás liturgie přivádí ke slavení třech svátků, které mají určitou „syntetickou“ povahu: Nejsvětější Trojice, Božího Těla a nakonec Nejsvětějšího Srdce Ježíšova**[3]. Tyto, pro Boží děti tak důležité dny, se nám prezentují jako projev Boží lásky k lidem, a proto v tomto smyslu vytvářejí syntézu všech spásonosných tajemství.

V neděli 7. června oslavíme slavnost Nejsvětější Trojice. Tímto svátkem nás Církev zve k uvažování nad samotnou přirozeností jediného

Boha, který se chtěl postupně zjevit prostřednictvím proroků a plně se dal poznat v Ježíši Kristu. Již ve Starém zákoně, když procházel před Mojžíšem na hoře Sinaj, se ukázal jako *Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý, velmi laskavý a věrný*[4]. Toto prohlášení bylo prvním explicitním odhalením bohatství obsaženého ve jménu Jahve, zjeveného Mojžíšovi již předtím[5]. Zároveň zůstávalo toto nevystižitelné jméno zahaleno rouškou tajemství. Pouze v Novém zákoně se jasně zpřítomňuje vlastní život Boha. Svatý Jan, milovaný učedník Páně, který položil svou hlavu na hrud' našeho Pána při poslední večeři, napsal, inspirován Duchem svatým, že nejhlubší podstata Boha se dá popsat pomocí jediného slova: Láska. *Deus caritas est*[6], Bůh je láska. A jako jasný důkaz nám poslal svého Syna: *neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna*[7].

Benedikt XVI. to komentuje tak, že jméno Láska **vyjadřuje, že Bůh Bible není nějakým druhem do sebe uzavřené a se svou vlastní soběstačností spokojené monády, ale je životem, který se chce sdílet, je otevřeností, vztahem. Slova „milosrdný,“ „milostivý,“ „laskavý“ vyjadřují jediný vztah, tj. živé Bytí, které se dává, chce obdarovat a promíjet, touží po stabilním a trvalém vztahu[8].** Tím, že je svou esencí Láska, není náš Bůh svým bytím samotář, uzavřený v nepřístupné dálce, daleko od lidských starostí. Bůh je trojicí osob, tak sjednocených a nerozdělitelných, že jsou jeden jediný Bůh. **Toto zjevení Boha se plně ukázalo v Novém zákoně ve slovech Krista. Ježíš nám ukázal tvář Boha, jediného v podstatě a trojího v osobách: Bůh je láska, Láska Otec – Láska Syn – Láska Duch Svatý[9].**

Tím, že nám zjevil tajemství svého intimního života, nám Bůh – řečeno jiným způsobem – ukázal svou tvář, sdělil nám, že nás chce zahrnout do svého přátelství. Ba co více, že nás chce mít za své děti, které se účastní jeho života. Pro tyto důvody je liturgický svátek Nejsvětější Trojice oslavou zjevení nejvyšší Boží lásky. Proto sv. Josemaría připomínal křesťanům, aby se posilovali poznáváním a stýkáním s každou z Božských osob. ***Nauč se chválit Otce, Syna a Ducha Svatého. Nauč se mít zvláštní pobožnost k Nejsvětější Trojici: věřím v Boha Otce, věřím v Boha Syna, věřím v Boha Ducha Svatého: věřím v Nejsvětější Trojici. Doufám v Boha Otce, doufám v Boha Syna, doufám v Boha Ducha Svatého: doufám v Nejsvětější Trojici. Miluji Boha Otce, miluji Boha Syna, miluji Boha Ducha Svatého: miluji Nejsvětější Trojici. Tato pobožnost je potřebná jako nadpřirozené***

cvičení, které se přetváří v pohnutí srdce, i když se ne vždy mění ve slova[10].

Usilujme o to, abychom takto jednali s naším Bohem. Jak hledáme jeho přítomnost během dne? Uvažujeme často během dne o tom, že jsme jeho děti? Snažíme se napodobovat Ježíše Krista, našeho staršího bratra a náš vzor? Vžíváme tichým voláním Utěšitele, aby nás posvětil a naplnil apoštolskou touhou? Roste naše přátelství s Duchem Svatým?

Slavnost Těla a Krve Páně 11. června (na některých místech se překládá na neděli 14. června) upevňuje tyto hluboké touhy křesťanské duše. Když analyzuje rozdílné momenty této liturgické oslavy, shrnuje Svatý otec její základní poselství: ***nejprve jsme shromážděni kolem Pánova oltáře, abychom přebývali společně v jeho přítomnosti; potom to bude procesí, tj. kráčení spolu s Pánem***

a nakonec *pokleknutí před Pánem*
– adorace, kterou se mše začíná,
provází celé procesí a vrcholí ve
finálním momentu svátostného
požehnání, kdy se všichni klaníme
před Tím, který se sklonil až k nám
a dal za nás svůj život[11].

Benedikt XVI. navrhuje vnitřní plán,
který je platný nejen v den slavnosti
Těla a Krve Páně, ale jeví se
důležitým pro celou naši existenci.
Neustupujme v následujících
týdnech z předsevzetí uskutečňovat
jej s větší houževnatostí, se záměrem
využít co nejvíce milosti, které tato
slavnost přináší do našich duší, s
odhodláním být zásadně
eucharističtí. Každodenní účast na
nejsvětější oběti nám má sloužit jako
příležitost ke znovunabytí duchovní
energie, která nám umožňuje udržet
si těsné spojení s Nejsvětější Trojicí
během celého dne. Návštěvy
Nejsvětější Svátosti, přítomné ve
svatostáncích v mnoha kostelech,

nám umožňují uchovat si živou a vibrující lásku k Bohu a k bližnímu, která se poté projeví ve skutcích bratrské pozornosti, možná v malých, ale konkrétních detailech: vůči osobám v naší rodině, vůči kolegům z práce, vůči přátelům, vůči těm, se kterými se z toho nebo onoho důvodu scházíme. Pamatujme na to, že náš Otec čerpal veškerou svou energii ze mše svaté, a proto tehdy, když musel zůstat z důvodu nemoci v posteli, první myšlenka, která mu po vyléčení přišla na mysl, byla: Toužím slavit mši svatou! Takový postoj v sobě denně podporoval.

Odkaz na svatostánek nám má sloužit především jako potrava pro lásku k Bohu, ve správné spojitosti s láskou Boha k nám. Je mnohem praktičtější uvažovat o osobní zkušenosti sv. Josemarii, který – uprostřed vysilující práce – vždy toužil po Ježíši v Nejsvětější Svátosti. ***Když vejdu do kaple – říkal – nikdy***

mi nepřijde nevhodné říci Pánovi: Ježíši, miluji tě. A velebím Otce, Syna a Ducha Svatého, kteří jsou přítomni v Nejsvětější Svátosti spolu s Nejsvětějším lidstvím Ježíše Krista, protože tam, kde se nachází jedna Božská osoba, se nutně nachází také Nejsvětější Trojice. A řeknu nějaká slova lásky – tak, jako se pokládá květina – své Matce Svaté Marii. Pozdravím také anděly, kteří hlídají svatostánek na stráži lásky, adorace, odčinění, dělajíce ochranu Pánu v Nejsvětější Svátosti. Poděkuji jim za to, že jsou zde dnem i nocí, protože já to nemohu dělat jinak než srdcem: děkuji vám, svatí andělé, že vždy chráníte a doprovázíte Ježíše ve svaté eucharistii! [12]

Není nutné dodávat více: myslím, že tato důvěrnost našeho Otce podnítí v každém z nás hlad, přání a živější

touhou po zlepšení našeho jednání s Ježíšem v eucharistii.

Takto dojdeme mnohem lépe připraveni k třetí liturgické slavnosti – Nejsvětějšího Srdce Ježíšova – ve které se nám nezpochybnitelně ukazuje velikost Boží lásky. ***A proto, když dnes mluvíme o Ježíšově Srdci*** – napsal sv. Josemaría – ***můžeme prokázat jistotu Boží lásky a opravdovost jeho oběti za nás***^[13] Jaký větší důkaz nám mohl být dán, než Srdce probodené kopím, otevřené dokořán, jakoby nás zvalo k tomu, abychom v něm spočinuli, našli své útočiště ve chvílích bolesti a utrpení. Mějme také touhu odprosit je za hříchy, kterými je uráženo: naše i ty spáchané těmi, kteří neuznávají velikost jeho oběti za každého člověka bez výjimky.

Tento den také začíná *kněžský rok*, který Benedikt XVI. vyhlásil pro universální církev při příležitosti

150. výročí smrti svatého faráře z Arsu. Snažme se povzbuzovat ve všech lidech, které známe – počínaje věřícími Prelatury i těmi, kteří se účastní jejich apoštolátů – odhodlání být v první linii, spolu s papežem a biskupy, modlíce se, aby církvi nechybělo mnoho svatých kněží.

29. června se na slavnost svatých apoštolů Petra a Pavla uzavře rok sv. Pavla. V průběhu těchto měsíců jsme se při meditaci života a učení apoštola národů naučili milovat více našeho Pána; a tato láska nám mluví o původu pravé svobody. Saul se to naučil cestou do Damašku, když uviděl oslaveného Ježíše Krista. Od této chvíle **mluví a jedná, pohnut odpovědností lásky:**^[14] cítí se nadpřirozeně svobodný, svobodný z lásky. **V tomtéž duchu** – vysvětluje papež – **formuloval Augustin větu, která později velmi proslula:** *Diligite et quod vis fac* (Tract. In 1 Jo 7,7-8) – **miluj a dělej, co chceš.**

Kdo miluje Krista, jako jej miloval Pavel, může opravdu dělat, co chce, protože jeho láska je sjednocena s Kristovou vůlí a tím s vůlí Boží[15].

Nezastavím se u komentáře k dalším svátkům a výročím tohoto měsíce: Neposkvrněného Srdce Panny Marie, výročí vysvěcení prvních kněží Díla, liturgická slavnost sv. Josemarii... Každý z těchto dní svým způsobem může a má znamenat nový impuls k tomu, abychom prohloubili naše odevzdání se Bohu a ostatním pro Boha a naše apoštolské úsilí konkrétními skutky.

Pokračujte v modlitbě za moje úmysly; zvláštním způsobem pak za počátek apoštolské práce Prelatury v Indonésii, Rumunsku a Koreji.

S láskou Vám žehná

Váš Otec

+ Javier

V Římě dne 1. června 2009

[1] Sv. JOSEMARÍA, *Rozhovory s mons. Escrivou de Balaguer*, homilie Vroucně milovat svět, 8-X-1967, č. 116.

[2] 1 Jan 4,19.

[3] BENEDIKT XVI., homilie o slavnosti Těla a Krve Páně, 22-V-2008.

[4] Ex 34,6.

[5] Srov. Ex 3,14.

[6] 1 Jan 4,8.16.

[7] Jan 3,16.

[8] BENEDIKT XVI., homilie o slavnosti Nejsvětější Trojice, 18-V-2008.

[9] *Ibid.* [10] Sv. JOSEMARÍA, poznámky z rozjímání, 3-XII-1961.

[11] BENEDIKT XVI., homilie o slavnosti Těla a Krve Páně, 22-V-2008.

[12] Poznámky z besedy, 6-I-1972.

[13] Sv. JOSEMARÍA, *Jít s Kristem*, č. 164

[14] BENEDIKT XVI., *Homilie k zahájení roku sv. Pavla*, 28-VI-2008.

[15] *Ibid.*

.....